ILSE MAAS

DAGBOEK VAN EEN SERIAL DATER

COPYRIGHT

© 2026 Ilse Maas - Alle rechten voorbehouden

Dagboek van een serial dater is een auteursrechtelijk beschermd werk, voor zover de inhoud en vormgeving daarvoor wettelijk in aanmerking komen.

Dit e-book is uitsluitend bestemd voor persoonlijk gebruik door de koper. Het is niet toegestaan dit e-book zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende geheel of gedeeltelijk te kopiëren, verspreiden, doorverkopen, publiceren of online beschikbaar te stellen, behoudens voor zover de wet dit toestaat.

Bij aankoop ontvangt de koper een persoonlijk, niet-exclusief en niet-overdraagbaar gebruiksrecht.

© 2026 Ilse Maas. Alle rechten voorbehouden.

Dagboek van een serial dater

Ilse Maas

Nora is begin dertig en naarstig op zoek naar haar ware liefde. Ze doet alles om deze te vinden. Op haar hoogtepunt — of laten we zeggen: dieptepunt — heeft ze zelfs zeven dates per week. Het daten lijkt niet echt vruchten af te werpen omdat Nora niemand goed genoeg lijkt te vinden. Nora raakt steeds verder verstrikt in het single zijn en het koste wat kost willen vinden van de perfecte partner met alle gevolgen van dien. Als haar moeder haar vervolgens ook nog om een gunst vraagt en ze de oplossing zoekt bij een date, loopt het helemaal uit de hand. Haar vriendinnen schieten haar ter hulp en zal het haar uiteindelijk dan toch lukken de perfecte partner te vinden?

Hoofdstuk 1

Oké, heel misschien was dit toch niet zo’n goed idee, bedenk ik koortsachtig op het moment dat ik mijn blind date zie en ik meteen doorheb dat dit totaal niet mijn type is. In slechts één seconde scan ik zijn hele voorkomen en heb ik al gezien dat noch zijn schoenen, noch zijn horloge laat staan de rest van zijn outfit aan mijn maatstaven voldoen. Wat is hij ook nog eens overdreven klein. Had hij niet even wat langer kunnen zijn? En eigenlijk schaam ik me dat iemand ons samen ziet, vreemden. Maar goed, er is geen weg meer terug en ik zal weer een avond de geïnteresseerde date moeten uithangen, althans als ik niet voor de kosten van het diner wil opdraaien. Dus loop ik enthousiast op hem af en neem ik dankbaar zijn bloemen in ontvangst. 'Wat lief'! 'Dat had je nou echt niet moeten doen'! 'Bedankt!'. Ik hoop dat vreemden die ons zien, denken dat hij een oude vriend is uit mijn vroegere schooltijd of zo, dat zou goed kunnen, hij hoeft toch niet per se een date te zijn? Je kunt toch ook bloemen krijgen van een goede vriend?

Nog zoiets, kom op! als je zoveel date als ik de laatste tijd word je écht gek van al die bloemen. Ik snap dat het leuk kan zijn maar als je zes tot zeven dates in de week hebt en ze komen allemaal met bloemen aan dan krijgt ten eerste de omgeving argwaan en ten tweede je hebt geen plek meer in huis laat staan genoeg vazen. Dus zodra ik deze bos met hernieuwd enthousiasme in ontvangst neem flitst er alweer door mijn hoofd wie ik dit keer weer blij zal maken met een mooie bos. Mijn moeder! Wat ben ik toch een lieve dochter!

Hij komt me ophalen in zijn auto die er mee door kan en we rijden naar een restaurant. Ik zal je de rest van de avond besparen. Ook bij deze date passeren alle standaardgespreksonderwerpen weer de revue. Het is akelig om te zien dat de meeste dates verlopen volgens een iets te vast patroon. Het is dan wanneer ik me bedenk of er misschien een datingprotocol bestaat waar wij vrouwen niets van weten? Een geheime handleiding die alleen mannen hebben? Een protocol dat ze allemaal driftig lezen en doorwerken met enige eigen inbreng, zoals, restaurant naar keuze én kleding naar eigen inzicht. O god, mocht er zo'n protocol bestaan, waar wij vrouwen dan niets van afweten, laat ze het dan alsjeblieft aanpassen dan zou ik wel wat leukere cadeaus weten! Terwijl ik in mijn gedachten los ga op de lijst met cadeaus die in het fictieve protocol moeten komen, besef ik me dat ik eigenlijk nog op de date zit en ik hoor mezelf weer geïnteresseerd 'ja' zeggen en quasi geamuseerd luisteren.

God, wat is dit saai, en eigenlijk echt vermoeiend. Daten wordt echt zó onderschat, het is écht zwaar zeker als je overdag gewoon hebt gewerkt en je avond na avond jezelf van je beste kant moet laten zien. Daten is als je het serieus aanpakt eigenlijk een fulltime baan. Ik werk dus twee fulltimebanen. Zonder dat het door mijn omgeving gewaardeerd wordt. Eigenlijk word ik al vrij lang ondergewaardeerd als ik het zo bedenk.

Mijn gedachten dwalen alweer af naar de date van morgen en wat ik aan zal doen. Voordeel is wel van veel eerste dates met allemaal verschillende mannen, dat je je kleding niet per se hoeft aan te passen. Zij zien het pas voor het eerst! Echt

ideaal. Op die manier heb ik nu ongeveer drie standaard ' eerste date' outfits van sexy tot classy. Maar toch ontkom ik niet aan het feit dat ik toch voor elke date weer iets nieuws koop. Maar goed dat loopt aardig in de papieren de laatste tijd. Eerlijk gezegd sta ik zelfs een beetje rood, een beetje maar, als je de creditcardschulden niet mee telt. Het is ook daarom dat ik telkens bang ben dat een date zal voorstellen 'de rekening te delen'. Gelukkig is dat de laatste tijd niet meer gebeurd want dat vind ik echt afschuwelijk! Los van het feit dat ik het nu gewoon even niet kan betalen vind ik het ook gewoon ronduit belachelijk. Ik snap werkelijk niet dat er vrouwen zijn die dit oké vinden. Omdat ze zogenaamd 'geëmancipeerd' zijn. Nou dan ben ik maar lekker niet geëmancipeerd, who cares. Wie kan er in hemelsnaam op tegen zijn dat iemand anders alles voor je betaalt? Dat heb ik echt nooit begrepen. Laatst had ik hierover nog een hele discussie met mijn allerbeste vriendin Fleur, zij staat er altijd op om de helft van de rekening te betalen. Iets wat ik echt ongelooflijk stom vind. Ze vond dat ze bij diegene in het krijt zou staan als ze dat niet deed. Nou, ik kan je vertellen, dat is gewoon onzin! Als het niks is, laat je gewoon nooit meer iets horen dat is het risico van het vak, dat weten die kerels ook wel. Ze hebben toch een leuke avond gehad? Nou dan! Soms denk ik dat ik dingen voor mezelf goed probeer te praten die misschien toch niet zo goed zijn maar goed dat zal toch niet? Trouwens Fleur heeft nauwelijks dates dus ik vind dat haar mening hierin niet eens meetelt. Ik bedoel als ik eens in de twee weken een date zou hebben zou ik ook best de helft van de rekening willen betalen, ik bedoel waar gaat het over? Maar niet zeven avonden per week, dat begrijpt toch iedereen? Terwijl ik het zo nog eens in mijn hoofd opsom ben

ik best tevreden met mezelf, wat heb ik het goed voor elkaar! Wel jammer dat ik mijn ware doel nog niet echt bereikt heb tot nu toe. Mijn ware eeuwige liefde vinden. Dat is toch moeilijker dan ik dacht.

Soms denk ik dat ik in het verkeerde circuit zit en daarom heb ik juist mijn horizon al flink verbreed. Ging ik voorheen alleen op date met mannen die ik op stap had leren kennen, of ging ik uit met kennissen van vriendinnen sinds kort zit ik ook op een datingsite. En ik moet eerlijk zeggen dat ik nogal succesvol ben! Als ik niet zo kieskeurig zou zijn zou ik jarenlang iedere avond uiteten kunnen gaan. Los van dat ik dan echt te dik wordt, moet ik ook kieskeurig zijn. Dus omdat ik toch wel enige eisen stel is dat nu ongeveer gereduceerd tot slechts één jaar waarin ik gratis iedere avond uit eten kan, puur hypothetisch gezien natuurlijk, als ik zou willen, niet dat ik dat zou doen natuurlijk. Maar goed één jaar moet toch genoeg zijn om eindelijk de ware te vinden? Hij moet toch echt ergens zijn.

Op ieder potje past een dekseltje toch? Dat is toch niet voor niets een uitdrukking? En uitdrukkingen kloppen toch echt altijd? Dat hoort toch zo te zijn?

Mijn vriendinnen stellen voor dat ik mijn gedachten moet verzetten en willen dat ik mijn donderdagavond date afzeg voor onze tweewekelijkse vriendinnenavond. Die ik de laatste keren inderdaad al elke keer overgeslagen heb vanwege een date die tot niets is uitgelopen. Ik besluit deze donderdag dan ook maar eens naar de vriendinnenavond te gaan.

Wat een opluchting om mezelf een avond niet anders voor te hoeven doen dan ik ben en heerlijk met andere gelijkwaardige

vrouwen te praten.

Om eerlijk te zijn heb ik altijd veel meer plezier met mijn vriendinnen dan met welke man dan ook. Ik bedoel wij hebben het gewoon over de échte zinvolle en leuke gespreksonderwerpen zoals kleding, mannen, sex en shoppen. We zitten gewoon op één lijn. Terwijl Fleur iedereen vermaakt met een smakelijk verhaal over haar baas dwalen mijn gedachten toch weer af. Het gros van mijn vriendinnen heeft een echte levenspartner gevonden. Iets waar ik écht jaloers op ben. Van een afstandje bekijk ik ze eens goed en probeer me te bedenken wat hen anders maakt dan mij, waarom het hen wel gelukt is ware liefde te vinden? Eigenlijk kom ik niet verder dan de vraag zelf en besluit me maar weer in het gesprek te mengen.

Oké ik denk dat ik te veel gedronken heb wanneer ik écht niet meer bijkom wanneer een van mijn oudste vriendinnen, Anne, tegen mij zegt dat ik te kieskeurig ben. Haha ik te kieskeurig, laat me niet lachen! Als er iemand open staat voor iedereen ben ik het wel! Maar goed, ja natuurlijk heb ik een aantal eisen, dat is niet meer dan logisch toch? Ik wil gewoon dat alles klopt is dat soms te veel gevraagd? Nee precies dat dacht ik dus ook niet. Oké ik heb de slappe lach en iedereen lacht weer omdat ik niet kan stoppen met lachen.

Als ik thuis ben gekomen en naar mijn bed ben gestrompeld, en bedenk dat ik mijn make-up er morgen vroeg wel afhaal. Zie ik tot mijn grote schik weer te grote hoeveelheid WhatsAppjes, van allerlei verschillende mannen. God, wat zijn sommige volhardend. Ik bedoel als ik niet reageer lijkt het me overduidelijk hoe het ervoor staat. Maar nee hoor, ze blijven proberen. Ik zal er dus weer een aantal aan de geblokkeerde

lijst moeten toevoegen. Hmm, nu ga ik lekker slapen, morgen weer vroeg op om te werken.

Als ik de volgende ochtend om zeven uur wakker wordt van mijn wekker en ik tien minuten later in de spiegel kijk, schrik ik echt behoorlijk. Oké, daarom moet je dus je make-up er altijd afhalen. Ik lijk wel opgemaakt door een kind van acht, of een van zeven en een half, mijn mascara zit tot op mijn wangen en foundation vlekken zitten over mijn hele gezicht. Maar dan zie ik opeens iets vreselijks. Tot mijn grote schrik ontdek ik twee puisten en besluit resoluut de date van vanavond te cancelen. Zo mag mijn date van vanavond mij niet zien. De date van vanavond is er namelijk een waar ik erg veel van verwacht en waarvoor ik er echt onberispelijk uit wil zien. Het zijn ook vaak deze dates die ik het engst vind aangezien hier wel degelijk iets van af kan hangen. Bij veel dates weet ik van tevoren al dat het niets wordt maar geef ik het toch een kansje. Maar mijn date van vanavond is echt een gevalletje serieus daten en dat wil ik niet verpesten. Ik stuur mijn date een bericht en zeg dat ik ziek ben en vraag of we de date kunnen verzetten. Gelukkig reageert hij begripvol en is de date een week uitgesteld. Binnen één week moet het me toch lukken die twee puisten kwijt te raken en zo mogelijk ook nog een kleine vijf kilo af te vallen?

Oh shit ik moet opschieten ik kom weer eens te laat.

Als ik tien minuten te laat het kantoor binnenkom hoor ik mezelf iets mompelen over mijn kat die ontsnapt was en besef opeens dat ik die smoes die week al twee keer eerder heb gebruikt. Ik moet mijn arsenaal aan geloofwaardige kant-en-klare smoezen nodig uitbreiden. Trouwens waarom zou ik überhaupt iets moeten zeggen, als ik te laat wil komen

kom ik te laat, dan blijf ik wel wat langer werken, dat doet de rest toch ook? Daarom.

Ik werk trouwens als directiesecretaresse voor de grote baas van een megagroot bedrijf hier in de regio. Ik weet zeker dat ik ben aangenomen op basis van mijn uiterlijk want mijn cv was, althans zoals ik er nu op terugkijk, ronduit lachwekkend, maar ik had een foto bijgevoegd en mocht op gesprek komen. In mijn meest sexy zakelijk outfit ging ik naar het gesprek waar ik direct met de 'grote baas' een gesprek kreeg. Hij was nogal onder de indruk van mij, althans dat waren zijn letterlijke woorden tijdens het eerste gesprek en we zijn zelfs diezelfde avond nog uit gaan eten om elkaar beter te leren kennen, want dat is heel belangrijk als directiesecretaresse zei hij! Hij maakte zelfs de grap dat hij immers meer uren met mij zal doorbrengen dan met zijn eigen vrouw, dus dat het wel goed moest zitten. Hier was ik het roerend mee eens. Diezelfde week kon ik nog aan de slag en ik werk er inmiddels al ruim vijf jaar.

Mijn baas is zo’n man waar iedereen tegen opkijkt. Hij is lang, gespierd, grappig, lief, aantrekkelijk, rijk en bovenal charmant.

We schelen zo’n 15 jaar maar als ik met hem ergens ben hoop ik dat iedereen denkt dat ik zijn vrouw ben. Ik heb ook allerlei fantasieën dat hij dit andersom ook hoopt. Ik denk het eigenlijk wel want zijn eigen vrouw is gewoon een saai, kleurloos, zuur secreet. Ontzettend serieus en degelijk. Als ik cadeaus voor haar moet kopen van mijn baas doe ik altijd mijn uiterste best het meest saaie en degelijke cadeau te vinden wat er bestaat. Gewoon om haar te treiteren en zo misschien een kleine scheur in hun huwelijk te veroorzaken, want hij

verdient gewoon beter. Iedere normale vrouw zou mijn uitgezochte cadeaus afschuwelijk vinden en ontzettend boos worden op haar man. Maar ze vindt het wonderbaarlijk genoeg altijd juist geweldig wat ik bedenk. Zo vond ze de jaarvoorraad wasmiddel voor haar verjaardag 'ontzettend doordacht en praktisch'. Dus denk ik dat ik mijn strategie moet aanpassen.

Het fijnste van mijn baan vind ik dat ik lekker dingen op internet kan opzoeken, online kan shoppen, mails heen en weer sturen naar vrienden zonder dat iemand het door heeft. Sterker nog het lijkt dan zelfs of ik constant heel druk aan het werk ben. Daar heb ik zelfs wel eens opmerkingen over gehad. 'Zo jij hebt het druk' dan knik ik altijd van 'ach ja, iemand moet het zware werk doen'. Wat het meest van de tijd natuurlijk ook zo is. absoluut! Alleen soms word je even afgeleid door wat kleine dingetjes en dat is ook echt niet meer dan logisch.

Inmiddels ben ik binnen op mijn eigen kamertje en start de computer op. Ik bedenk me opeens dat ik de date die nu verzet is naar volgende week echt tot in de puntjes ga voorbereiden. Vandaag ga ik dan ook een klein deel van mijn werkdag gebruiken om research naar hem te doen. Even snel kijken wat er allemaal op internet over hem te vinden is. Niet te lang. Gewoon even grofweg tien minuten surfen op het net en wat basale dingen over hem te weten komen.

Ik ben bijna toe aan mijn middagpauze als ik besef dat ik de hele ochtend heb zitten zoeken op internet naar mijn komende date. Nou eerlijk gezegd ben ik nogal onder de indruk! Echt hij is overal te vinden. Ik heb zeker twaalf filmpjes gekeken waarin hij te zien is en hij blijkt een boek te

hebben geschreven waarvan ik inmiddels ook het grootste deel online al heb gelezen. Er is zelfs nog veel meer te vinden maar pff ik ga eerst even een pauze nemen hoor. De hele ochtend achter je laptop zitten vergt toch veel van je.

Ik loop naar de kantine en voel meteen weer de verschrikkelijke pijn van mijn schoenen. God, wat zitten die dingen verschrikkelijk zeg, maar ik moet ze inlopen want ik moet ze volgende week ook zeker aan doen op mijn date. Ik had ze eigenlijk voor de date van vorige week gekocht maar dat liep door deze schoenen nogal uit op een fiasco. Ik ging er stiekem vanuit dat we niet echt veel hoefde te wandelen maar dit bleek een spaarzaam type te zijn dat parkeergeld 'zonde' van zijn geld vind. Ik wist niet eens dat er zulke mensen bestonden. Ik heb alles in mijn macht geprobeerd om hem toch voor de deur te laten parkeren, ik heb zelfs geopperd om het parkeergeld te betalen, of mij bij de deur af te zetten maar meneer bleek nogal principieel. En dit was blijkbaar een principe kwestie.

God, wat háát ik mensen met principes. Principes zijn ervoor om overtreden te worden, dat weet iedereen, niet om je krampachtig aan vast te houden om je stomme gierige gewoontes goed te praten.

Nou, ik zal je de pijnlijke details besparen maar uiteindelijk liep ik de terugweg in de schoenen van mijn date, welke ruim 5 maten te groot waren en hij op zijn sokken. Nou ja eigen schuld en het kon me niet eens wat schelen dat ik erbij liep als pipo de clown met schoenmaat boot. Ik wilde alleen nog maar naar huis. Daarna heb ik een week lang iedere dag de wonden op mijn hakken moeten ontsmetten en dit is eigenlijk de eerste dag dat ik überhaupt weer 'normale' schoenen aan

kan. Maar goed ik moet ze gewoon inlopen want ze zijn echt essentieel voor mijn date van volgende week.

Hmm die salade ziet er lekker uit. Maar het liefst heb ik weer de heerlijke kalfsvlees kroket op een wit broodje. In mijn achterhoofd hoor ik een stem dat ik moet afvallen voor mijn date van volgende week dus besluit ik resoluut de salade te nemen. 'De salade voor mij graag'. Zó ik ben echt trots op mezelf. Als je iets echt wil kan het gewoon. Dat heet nou wilskracht. Gewoon focussen en hup, de juiste keuzes maken. Eigenlijk word ik redelijk geïrriteerd van die mensen die willen afvallen of stoppen met roken en dat dus blijkbaar zo moeilijk vinden. Ik kan het toch ook? Dat blijkt nu wel. Ik heb toch ook zojuist de salade verkozen boven de kroket? Dat bedoel ik.

Na de salade zit ik een beetje pips voor me uit te kijken, salades zijn nogal een gezichtsbedrog vind ik. Het ziet er altijd zo groots uit maar het vult gewoon totaal niet. Dus ik besluit nog even terug te lopen voor iets heel kleins en gezonds, ik kan toch slechts op een lege maag werken. Dat kan niemand. Ik denk dat ik gewoon wat rauwkost neem ofzo. Wat trouwens belachelijk is, is dat rauwkost duurder is dan een kroket! Iedereen weet ook dat groenten juist heel goedkoop moeten zijn. Omdat anders niemand ze eet. Blijkbaar is dat nog niet doorgedrongen tot onze kantine. Ik besluit er straks met mijn baas over te gaan hebben.

Nou, weet je wat het is, ik heb ook al echt hard gewerkt en op zich één kroket is echt niet zo slecht, ik moet er ook niet te zwaar aan tillen en als ik de rest van de dag gewoon niks meer eet is het zelfs vrij weinig! Dus besluit ik toch nog de kroket op het broodje te nemen met wat lekkere saus. Zo, nu

kan ik er zeker de hele dag weer tegen en bespaar ik zelfs op het avondeten. Dat ik dat niet eerder bedacht had! Soms snap ik echt niet waar ik zit met mijn gedachten.

Als ik 's avonds terugkom van mijn werk weet ik echt alles wat er te weten is over mijn aankomende date, althans online. Uiteraard heb ik tien minuten overgewerkt aangezien ik ook tien minuten later was begonnen, eerlijk is eerlijk. Dus tien over zes liep ik het kantoor uit en nu zit ik thuis. Ik ben het eigenlijk niet meer zo gewend om een avond alleen te zijn. Of sterker nog weer eens voor mijn eigen eten te zorgen. Wat zal ik eens gaan doen? Waar heb ik zin in? Ik heb weekend! Dat moet toch gevierd worden. Ik bel mijn beste vriendin Fleur en vraag of ze zin heeft om sushi bij mij te komen eten. Dat heeft ze dus ik pak snel de telefoon en bestel ruim wat sushi. Want ik heb echt stevige trek.

Het leuke van Fleur is, is dat ze overal voor in is, en altijd voor je klaar staat. Dat is niet omdat ze niets te doen heeft en bij de telefoon zit te wachten tot ik bel ofzo maar ze heeft wel vaak wat vrije tijd en als ik dan heel toevallig bel vind ze het altijd leuk om iets mee te gaan doen! Als ik de deur van mijn appartement open trek en Fleur zie staan raak ik door het dolle heen, ze heeft gewoon de nieuwe tas van Chanel waar wij het samen al weken over hebben. Ik word zelfs een beetje emotioneel! Zij heeft hem gewoon, hier recht voor me. Mijn beste vriendin, maar waarom wist ik het nog niet? Blijkbaar dacht ze hetzelfde want meteen verontschuldigt ze zich dat ze het niet meteen heeft laten weten maar ze heeft hem van haar vriend Rob gekregen. O mijn grote god. Heeft ze die gekregen? Waarom tref ik nooit zo iemand die mij zoiets geeft? Ik voel een grote steek van jaloezie maar blijf haar

complimenteren met de tas en ik blijf schreeuwen dat ik zo blij voor haar ben. Als mijn overbuurvrouw naar buiten komt om te kijken wat er in hemelsnaam aan de hand is, besluit ik dat het tijd is om naar binnen te gaan. Daar gaat het het eerste uur eigenlijk alleen maar over de tas en dat vind ik heerlijk. Het steekt me toch nogal dat ik nooit zulke cadeaus heb gekregen. Ik bedoel misschien heeft het er mee te maken dat zij al ruim 5 jaar een vaste relatie heeft en ik nog nooit verder ben gekomen van een aantal dates. Maar toch? Ze hadden me toch ook eens kunnen verrassen met een Chaneltas? Ik bedoel al ze dan toch zogenaamd indruk wilde maken, doe dat dan ook. Maar ja dat is blijkbaar weer te veel gevraagd. Blijkbaar ziet Fleur dat ik verdrietig ben en ze schud me bijna door elkaar als ze zegt ooo Nora wat is er?

Ik kan het niet helpen dat ik opeens begin te huilen. Ik deel haar gedachten met haar en zeg dat ik jaloers ben op haar leven. Ze heeft het al helemaal voor elkaar ze is gelukkig met Rob ze wonen samen en ik weet zeker dat ze binnenkort ook nog kinderen krijgen ook. En waar ben ik?

Ik begin een beetje zielig te worden, het lachertje van de vriendengroep met al mijn dates.

Dat ik de helft van mijn dates voor me houd en niet meedeel met mijn vriendinnen heeft ook met die schaamte te maken. Ze vindten nu al dat ik veel date en eigenlijk is dat maar slechts een derde van de werkelijkheid. Ze moesten eens weten.

Ze is het met me eens dat het zo niet langer kan en we maken samen een plan de campagne om de date van volgende week tot een succes te maken. Dat ik tussen nu en volgende week

nog vijf dates heb staan met verschillende mannen laat ik even buiten haar beschouwing, dat zou alleen maar vertroebelend werken en eigenlijk is de date van vorige week de enige serieuze van dat stel.

Fleur zegt dat ik me anders op moet stellen, en ik denk op zich wel dat ze een klein puntje heeft. Ze zegt dat ik moet stoppen met allerlei dates door elkaar te laten lopen en me telkens moet concentreren op slechts één man. En mocht dat uiteindelijk niets zijn, dan weer verder gaan.

Ons nobele gesprek wordt verstoord door de bel, de sushi is er!

Eigenlijk is sushi een van de redenen dat ik verhuisd ben naar de stad. Want het is gewoon ongelooflijk maar in het dorpje waar ik eerst woonde werd er gewoon geen sushi bezorgd, sterker nog het was in de wijde omtrek niet te krijgen. En iedereen weet dat zelf sushi maken gewoon geen doen is. Dus puur uit praktische tijd- en geldbesparende overwegingen ben ik verhuisd. Nu kan ik gewoon bellen en komen ze het gratis brengen, althans als je voor meer dan 25 euro besteld maar daar zit je zo aan omdat het eigenlijk belachelijk duur is. Ik zal wel een veelvraat zijn maar ik moet in mijn eentje echt zeker voor 30 euro sushi bestellen anders zit ik echt niet vol. Maar goed ik zal de tijdbesparing nog even toelichten omdat het anders misschien vreemd overkomt dat ik om deze reden ben verhuisd. Ik eet ruim twee keer in de week sushi en was elke keer ruim twee uur bezig met het te maken, zeker met het boodschappen doen meegeteld. Dus dan zit je al op 4 uur! per week en dat maal 52 weken per jaar praat je toch al gauw over 208 uur. Ja ik weet het, het is ongelooflijk. Toen ik het op deze manier had uitgerekend was ik ook behoorlijk

geschrokken dat ik dit niet eerder had gezien.

Als ik ook bedenk hoeveel uur ik in het verleden al had kunnen besparen door eerder te verhuizen, voel ik me weer misselijk worden. Maar goed dat is verleden tijd en het gaat erom dat ik nu de juiste keuzes heb gemaakt en heel efficiënt woon.

Het enige nadeel is dat mijn werk nog in het dorp is waar ik eerst woonde. Daardoor ben ik nu elke dag ruim een uur onderweg. In dat opzicht is het wat minder efficiënt maar goed je moet toch afwegingen maken in het leven. En ik weet zeker dat ik de rest van mijn leven sushi wil blijven eten en ik weet nog niet zeker hoe lang ik daar blijf werken dus eigenlijk had dat, als ik er over na denk sowieso geen verschil gemaakt.

Het appartement waar ik nu woon is helaas wel wat klein, zeker vergeleken bij mijn vorige appartement in het dorp. En het is een stuk duurder maar ja dat is natuurlijk omdat ik nu in de stad woon. Ik woon er nu ongeveer een half jaar en ik ben nog steeds niet toegekomen aan het opruimen van al mijn spullen. Ik heb alle spullen die niet meer pastenn in een kamer gegooid op een grote berg. Die deur heb ik op slot gedaan want de spullen oefenen ook een lichte druk uit op de deur dus als iemand hem open zou trekken zou er misschien wat uit kunnen vallen. Maar de rest van het appartement is erg netjes, op wat kleine details na. Ik heb wel overal kleine sushischilderijtjes hangen, die ik heb gekregen toen ik ben verhuisd omdat iedereen mij pest met de reden van mijn verhuizing. Maar goed, laat ze maar lachen ik ben uiteindelijk toch degene die sushi kan bestellen.

Ik reken de sushi af en stal alles uit op tafel. Fleur is zichtbaar onder de indruk van de hoeveelheid. Bij nader inzien lijkt het ook vrij veel maar goed ik kan altijd nog wat bewaren voor morgen ofzo, o nee dan ga ik uiteten met een date, oké voor overmorgen dan, o nee dan heb ik ook een.. nou ja laat maar!

Eigenlijk wil ik Fleur weer in de juiste richting van het gesprek duwen dus vraag nonchalant of ze dus inderdaad denkt dat ik het anders moet aanpakken wat betreft daten. Fleur haakt gelukkig meteen in op het onderwerp en vertelt me haar plannen.

EN DIT IS NOG MAAR
HET BEGIN...

Wat heeft Fleur voor Nora in petto?

En gaat Nora eindelijk haar ware liefde vinden?

Lees het complete e-book!

51 pagina's voor slechts EUR 1,99

KOOP HET COMPLETE E-BOOK

Klik op de roze knop om verder te lezen

© 2026 Ilse Maas

Dagboek van een SERIAL DATER

Zeven dates per week. Geen man goed genoeg. En een financiële chaos om op te lossen...

Nora is begin dertig, succesvol, zelfstandig en – als ze heel eerlijk is – hopeloos in de liefde. Vastbesloten om haar ware te vinden, plant ze zonder aarzelen zeven dates per week. Maar de ene match is nog rampzaliger dan de ander. En alsof haar liefdesleven nog niet ingewikkeld genoeg is, vraagt haar moeder haar om €2.000 te lenen. Klein detail: Nora staat zelf tot over haar oren in de min.

Met de hulp van haar beste vriendinnen, een flinke dosis zelfspot en een groeiende berg creative (en soms dubieuze) plannen, probeert Nora haar leven – en haar bankrekening – weer op de rails te krijgen. Maar wat als de liefde onderweg onverwacht dichterbij komt dan ze dacht?

Een hilarische, eerlijke en ontwapenende chicklit over daten, geld, vriendschap en het vinden van geluk – op jouw eigen manier.

ILSE MAAS

schrijft met veel humor en herkenning over het moderne liefdesleven, zelfontdekking en de chaos die daarbij hoort.

